

In gesprek

1

Mee neuriënd met de melodie van het orgel gaat Marieke de kamer uit. Nog nagenietend van de gezellige, rustige avond. Wanneer ze de deur sluit hoort ze de telefoon overgaan. Langzaam loopt ze de trap op. Net als ze de tweede helft op wil gaan, gaat beneden de kamerdeur open.

‘Marieke! Telefoon!’

Door de klank van de stem van ma, kijkt ze geschrokken om.

Vlug zet ze het crea-koffertje op de tree voor haar en loopt terug naar beneden.

Wie wil mij om deze tijd nog spreken?

Klaas-Jan weet dat hij dit nummer beter niet kan gebruiken.

Nataly? Maar dan moet ze wel een heel bijzondere reden hebben.

‘Wie is het?’ vraagt ze als ze tegenover ma staat die haar met wantrouwende ogen aankijkt.

‘Kees,’ antwoordt ma met een insinuerende klank in haar stem.

‘Ken ik niet,’ reageert Marieke. ‘Hebt u het wel goed verstaan? Was het Klaas-Jan soms?’

‘Ik ben niet doof, Marieke. Het is ene Kees.’

Hij vroeg of jij er was. Dus...'

'Dus neemt u aan dat ik hem ken. Sorry ma, ik ken niemand met die naam, of het moet een klant zijn.'

'Ga nu maar...' zegt mevrouw Lindhout nog voordat ze zich omdraait om de kamer weer in te gaan. Marieke loopt achter haar aan in de richting van het bureautje waar de telefoon op staat. Het is opeens heel stil in de kamer, waar meneer Lindhout net nog op het orgel speelde. Hij ruimt het boek demonstratief op in de orgelbank en legt daarna het geborduurde loper-tje over de toetsen.

Terwijl Marieke dit in zich opneemt en gelijk ziet dat ma de glazen oppakt om er langzaam mee in de richting van de keuken te gaan, vraagt ze zich nog steeds af wie er aan de lijn is.

Langer talmen gaat niet, dus pakt ze de hoorn van het bureaublad en legt hem tegen haar linkeroor.

'Met Marieke.'

'Dag Marieke. Eindelijk heb ik je te pakken. Ik wilde je stem graag even horen. Maar wanneer kan ik je zien? Kunnen we een afspraak maken?'

Marieke luistert met stijgende verbazing. Dit moet een vergissing zijn.

‘Met wie spreek ik?’ vraagt ze dan.

‘Kees.’

‘Volgens mij ben je verkeerd.’

‘Jij bent toch Marieke?’

‘Ja, maar...’

‘Ik wil graag antwoord op mijn vraag,’ zegt de warme mannenstem, die bekend klinkt, maar die ze toch niet thuis kan brengen, heel zacht.

Het zou Klaas-Jan kunnen zijn, maar waarom noemt hij zich dan Kees?

Resoluut legt ze dan neer, zich opeens bewust van het idee dat er een vreemde man zo dicht bij haar klinkt, alsof hij in haar oor fluis-tert.

‘Wat was er zo dringend, Marieke?’ vraagt pa daarna terwijl hij haar onderzoekend opneemt.

‘Niets, pa.’

‘Dat is eigenaardig. Iemand wil je op zo’n laat tijdstip spreken en dan zeg jij dat het niets is.’

‘Pa, ik denk dat het een vergissing was. Iemand wilde niet mij, maar een ander meisje met dezelfde naam spreken.’

‘Weet je dat zeker? Je keek zo geschrokken.’

‘Ik... ik dacht ook dat er iets aan de hand was.’

‘Vanzelf, dit is geen tijd voor een telefoongesprek. Weet je zeker dat het Klaas-Jan niet was?’

‘Waarom zou hij?’

‘Volgens mij vermoedde jij het ook en... hij weet denk ik wel hoe wij over jullie... eh, vriendschap denken. Staat je eigen telefoon niet aan?’

‘Nee.’

‘Dan zou hij je op deze manier toch te spreken kunnen krijgen? Een soort van list, door een vreemde naam op te geven.’

‘Hoe komt u erop. Klaas-Jan is daar veel te eerlijk voor.’

‘Ken je hem zo goed?’

‘Aan uw en ma’s medewerking ligt dat niet.’

Met een ruk draait ze zich om en haast zich de trap op.

‘Niet zo snel, meisje, straks val je nog,’ zegt ma om de hoek van de ouderslaapkamer die op de eerste overloop uitkomt.

‘Sorry, ma,’ verontschuldigt ze zich, maar direct erna trekt haar mond in een streep.

Ze rukt het koffertje naar zich toe en vlucht naar haar kamer op de volgende verdieping. Voorzichtig duwt ze de deur achter zich dicht.

‘Het is tijd dat ik op mezelf ga wonen,’ fluis-

tert ze tegen de deur waar ze nu het liefst een harde trap tegen zou geven. Maar natuurlijk doet ze dat niet, want dan zouden pa en ma geschokt naar boven komen om te vragen of er iets met haar zenuwen aan de hand is. En dan natuurlijk constateren dat er toch iets achter het telefoongesprek zit, wat niet zo is. Dus...

Langzaam loopt ze op haar pantoffels naar de andere kant van haar kamer.

Morgen ga ik me in laten schrijven voor een appartementje. Ik ben vijfentwintig. Heb een goede baan, dus wat let me?

Tot nog toe de bemoeizucht van ma, die me nog steeds als een klein meisje ziet. En pa... Hij is vooral bang dat ik me laat verleiden door een aardig uitziende man, maar met een verkeerde achtergrond en een foute baan. Met name Klaas-Jan van Dijke.

Niet dat we echte verkering hebben, dat is niet eens denkbaar. En dat in deze tijd. Pa en ma leven wat dat betreft nog in het verleden, in de tijd dat ze zelf jong waren.

Volgens hen zou ik met oogkleppen op moeten leven, behalve op de club, waar ik niet meer op zit, want iedereen van mijn leeftijd is om de een of andere reden vertrokken, dus blijven de kerk en de bijbelkring over om ze af te zetten.

Maar...

Nu glijdt er een glimlach over haar gezicht.

Bijna vijf jaar geleden was ze vergeten ze op te zetten. Het was zo onverwacht en het was helemaal zonder opzet gebeurd. Ze woonden pas een paar weken hier in dit huis en de tuin moest aangelegd worden.

‘Had ik het maar laten doen voor we er in woonden,’ had pa later herhaaldelijk opgemerkt.

Maar het was niet anders en... ze hadden haar toch geleerd dat er niets toevallig gebeurt?

Op die dag had ze zich voor het eerst niet groot en grof gevoeld. De jongen die met zijn vader de tuin aan kwam leggen was groter en flinker.

Bij de openslaande deuren van haar kamer aangekomen met een klein balkon ervoor, maakt ze het haakje los om de deur te sluiten. De nachten worden al wat frisser en je kunt de komende herfst haast ruiken. Een windvlaag waait de laatste twee klingelende klokslagen naar binnen.

Tien uur, ziet ze op de met schijnwerpers verlichte torenklok.

Ik lijk warempel wel een puber met al die rare gedachten opeens, denkt ze. Ik dacht ei-

genlijk dat ik daaroverheen was. En morgen heb ik helemaal geen tijd om naar de woningstichting te gaan, dan hebben we zelfs koopavond. Zaterdag kan ook niet. Maandag, dan ga ik, dan heb ik vrij.

Wat gek dat dit vreemde telefoontje de laatste duw was die ik nodig had. Maar het heeft ook de gezellige sfeer die er toch de hele avond was, weggevaagd.

‘Het was knusjes,’ lacht ze zachtjes.

Fijn kaarten knutselen aan tafel met ma tegenover me aan het borduren. Achtergrondmuziek verzorgd door pa op het orgel.

Na een lange dag, waarin ze maar twee keer een eetpauze van een kwartier heeft gehad, stapt Marieke de volgende dag om vijf over halftien uit de donkergrijze Mercedes. Pa rijdt daarna de garage in.

Alsof ze een afstandsbediening gebruikt heeft, gaat de prachtige roomkleurige voordeur met goudkleurige handknop voor haar open.

‘Dag Marieke,’ zegt haar moeder. ‘Kom gauw binnen. Het wordt al erg frisjes en je zult wel moe zijn.’

‘Dat kunt u wel zeggen. Mijn voeten doen onvoorstelbaar zeer.’

‘Doe maar gauw je pantoffels aan. Ik heb al een glaasje wijn voor ons ingeschonken.’

‘Lekker, ma.’

Met een zucht laat ze zich even later in de hoek van de bank zakken. Al snel zit pa tegenover haar in zijn eigen stoel bij de elektrische haard die gezellig vlammetjes vertoont achter het glas. Net als ze een slokje neemt, gaat de bel.

‘Ik ga wel,’ zegt pa. ‘Om deze tijd kan ik geen vrouw open laten doen.’

‘Wie kan dat nog zijn?’ vraagt ma zich hardop af. ‘Er zal toch niets met oma zijn?’

‘Klaas-Jan,’ zegt pa dan met gefronste wenkbrauwen als hij de kamer weer binnenkomt.

Marieke schiet overeind en gaat snel de nog openstaande deur door naar de hal waar een lange, stevige jongen met een verlegen glimlach op z’n gezicht en een warrige haardos staat.

‘Klaas-Jan. Is er iets?’ vraagt ze als ze vlak voor hem staat en in zijn ogen kan kijken.

‘Ik wilde je even zien en je stem horen,’ zegt hij en hij buigt zich naar haar toe.

Zou hij het toch zijn geweest? gaat het gelijk door haar hoofd.

‘Vind je dat gek? Ben je niet blij om me te zien?’

‘Natuurlijk wel, maar ik ben moe na zo’n lange dag.’

‘Sorry, Marieke. Ik heb ook een lange dag achter de rug. Vast langer dan jij.’

‘Hoe laat ben je begonnen?’

‘Vijf uur uit bed en nu net pas klaar. Morgen nog een paar onderhoudsklussen.’

‘Kom mee naar de keuken, dan maak ik wat te drinken.’

‘Nee, ik wil alleen een kus. En... ik ben zeker te vies voor de salon?’

‘Ook.’

‘Wat nog meer?’

‘Daar zijn we samen. Snap je?’

‘Even dan.’

Op z’n sokken loopt Klaas-Jan achter Marieke naar de keuken.

‘Lang heb je niet, dat weet je.’

‘Komt je ma ons wel aan herinneren,’ lacht hij.

‘Wil je echt niets drinken?’

‘Ik heb vandaag al een sloot koffie op en iets sterkers neem ik zo thuis. Ik kom voor jou.’

Voor ze iets terug kan zeggen, smoort hij haar mond dicht.

‘Klaas-Jan,’ fluistert ze als ze de kans krijgt. ‘Ik ga me maandag in laten schrijven bij de wo-

ningstichting. Ik wil nu eindelijk zelfstandig worden.'

'O,' reageert hij daar kortaf op.

'Vind je het niks? Kan ik volgens jou beter hier blijven?'

Hij duwt haar een eindje van zich af met zijn grote handen om haar schouders geklemd en kijkt haar onderzoekend aan.

'Wat is er?' vraagt ze.

'Wordt het geen tijd om samen verder te gaan?'

Marieke staart Klaas-Jan verbaasd aan.

'Je bedoelt?... Is dat...?' stamelt ze.

'Ja.'

'Dus?'

'Moet ik je hand officieel aan je ouders vragen?'

'Wacht, niet nu. Niet zo...,' houdt ze hem tegen als hij aanstalten maakt om de keuken uit te gaan.

'Hou je van me, Marieke?'

Marieke kan alleen knikken. Er zit opeens een brok in haar keel en de tranen springen in haar ogen.

'Waarom wil je dan alleen gaan wonen?'

'Dat leek me een goeie eerste stap om zo-doende vast wat afstand te nemen.'